

Nummer 10

15. Maj 1914

63. Aargang

Hvad er dette Evangelium, denne Kirke, værd for Dig?

Tale af Eldre B. H. Roberts i Tabernaklet i Salt Lake City
den 18. Januar 1914.

Forsamlingen er allerede bleven gjort bekendt med, at dette Møde er en Fortsættelse af „Liberty“ Stavs Kvartalskonference. Det første Møde blev holdt i Formiddags i „Assembly Hall“ og var et meget interessant og opbyggende Møde. De Emner, som bleve omtalte, ere af stor Betydning for Medlemmerne af denne Zions Stav og vilde være af Interesse og Betydning for alle Zions Warder og Stave, hvis de kunde høre dem blive omtalte. Jeg glædede mig overordentlig ikke alene over, hvad jeg hørte, men ogsaa over de Tanker, som derved opstode i mit Sind. Eftersom det er Stavens første Konference i det nye Aar, blev der aflagt særlig udførlige Rapporter fra flere af Stavens Birkhjemheder og Hentydninger gjorde til mange andre, hvilket, betragtet som et Hele, fik mig til at tænke paa det store og omfangsrige Arbejde, som Kirken forlanger, og som Medlemmerne af den udføre. Om Faste-Dringerne og Tienden blev der ogsaa sagt nogle saa Ord, der ere tilstrækkelige til at vise de Helliges Villighed til at frembære, hvad vi sommetider kalde deres „Ofre“ til Kirken og til Værkets Fremme.

Et Spørgsmaal, som mere end een Gang opstod i mit Sind, medens disse Ting bleve omtalte, var: „Er den Organisation, hvori vi virke, hvortil vi ofre saa megen af vor Tid, og hvortil vi hellige saa mange af vore Midler, er den alt dette Arbejde og alle disse Ofre værd?“ Jeg maa naturligvis ikke være for fordringsfuld med Hensyn til, hvor meget af Herrens Aand jeg kan blive forlenet med ved

denne Lejlighed, men dersom Herren vil være god imod mig og, i Overensstemmelse med Eders Ønsker og Bønner, vejlede mig med sin Aand, medens jeg taler, da kunde jeg ønske at tale til Eder om dette Emne, og jeg tror, det vil være nødvendigt at sige, at naar jeg nu gjør dette, ville mine Bemærkninger ved denne Lejlighed blive henvendte til de Sidste-Dages Hellige. Det er mange Gange faldet i min Lod at tale fra denne Talerstol om en Mængde forskjellige Emner. I de fleste Tilfælde have mine Ord maasse været henvendte til dem, som ikke tilhøre vort Samsfund, men ved denne Lejlighed ønsker jeg at tale til de Sidste-Dages Hellige. Jeg tror, det er rigtigt at forudstikke disse Bemærkninger, fordi det vil være nødvendigt for mig i ganske korte Træk at henvise til de Ting, jeg har i Tankerne. Jeg kan ikke opholde mig ved en Udlæggelse af dem, saaledes at de saa Fremmede, som muligvis ere tilstede, kunne forstaa dem. Men de Sidste-Dages Hellige ville forstaa dem, fordi de — fordi I ere velbekjendte med disse Ting; men maasse I ikke have tænkt paa dem i den Forbindelse og paa den Maade, som jeg i Dag har i Sinde at omtale dem. Husk saa paa, at jeg har til Hensigt at drøfte dette Spørgsmaal: „Hvad er dette Jesu Kristi Evangelium og denne Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige værd for Dig? Giver den Dig tilstrækkelig Erstatning for det Arbejde og de Midler, som Du stjæler den?“

Store Sandheders Bogter.

Til at begynde med ville vi sige, at denne Kirke har i sin Varetagt og under sin Bestyrelse visse store Sandheder, som den har guddommelig Myndighed til at forkynde, og hvis Ordinanncer den har guddommelig Fuldmagt til at udføre. Som den vigtigste af disse Sandheder, der saaledes ere i Kirkens Varetagt, maa nævnes Sandheden angaaende Gud. Kirken lærer sine Medlemmer, og har Fuldmagt til at lære den hele Verden, Sandheden om Gud, ikke alene om Guds Tilværelse, men ogsaa om, hvad Slags Væsen Gud er. Den lærer Verden, at Gud er helt og fuldt aabenbaret til os igjennem Jesu Kristi Person og Væsen. Paulus sagde i sin Tid: „Uden Modsigelse, stor er den Gudsfrugtens Hemmelighed.“ Det vil sige, med Hensyn til Guds Tilværelse og Væsen er der mange Ting, som ere gaadefulde, og dog gaar han videre og siger, at Gud „blev aabenbaret i Kjød, blev retfærdiggjort i Aand, set af Engle, prædiket iblandt Hedninger, troet i Verden, optagen i Herlighed“, hvilket Alt sammen tydeligt peger hen paa Jesus Kristus, som var Gud aabenbaret i Kjødet, det udtrykte Billede af Faderens Væsen og hans Herligheds Glæde (Heb. 1 : 1—3). „I Begyndelsen var Ordet“, sagde Johannes, den elskede Discipel, „og Ordet var Gud. Og Ordet blev Kjød og tog Bolig iblandt os, og vi saa hans Herlighed, en Herlighed, som en enbaaren Søn har den fra sin

Fader, fuld af Naade og Sandhed". Dette er ligeledes en Betydning til Kristus, og Kristus delte selv fuldstændig denne Synsmaade, idet han sagde til Philip, da denne paa en Maade forlangte, at han skulde aabenbare Faderen for sine Disciple: „Saa lang en Tid har jeg været hos Eder, og dog siger Du: Vis os Faderen. Tror Du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? Den, som har set mig, har set Faderen.“ Han har set den, der repræsenterer Faderen; thi han, Kristus, var en fuldstændig og fyldestgørende Tilkjendegivelse af Faderens Udseende og Væsen, og Kristi Kirke betragter denne Tilkjendegivelse som en Aabenbarelse af Gud til Verden, saaledes at vi ikke behøve at ivæve i Uvisshed om Guds Personlighed og Væsen. Vi kjende dem begge gennem Aabenbarelsen af dem ved vor Herre Jesus Kristus, og det store Spørgsmaal, vedrørende Guddommen, som har bestjættiget Sindene i saa mange Aarhundreder, er klart og tydeligt aabenbaret til os i vor Kirkes Lærdomme.

Guds Allestedsnærværelse.

Desuden lærer Kirken os, at Gud er allestedsnærværende. Det vil sige, at medens den lærer, at Gud er et personligt Væsen, saa lærer den sauntidig, at Guds Aand er tilstede i hele det grændseløse Verdensrum, og at Guds Kraft og alle Guddommens Egenstaber ere tilstede i denne allestedsnærværende Aand — den Aand, hvorfra David ikke kunde fly; thi dersom han soer op til Himmelen, se, da var den der, og redte han sit Leje i Dødsriget, se, da var den der saavel som allevegne mellem disse to Yderligheder. Dersom han tog Morgenrødens Vinger og flygtede til Jordens yderste Grændser, saa vilde dog Guds Haand holde ham fast. Han kunde ikke flygte fra Guds Nærhed; thi Gud er tilstede overalt. (Ps. 139.) Han har til sin Kirke i disse de sidste Dage skjænknet den skjønneste og mest ophøjede Udlæggelse af disse tilsyneladende selvmodsigende Lærdomme: Guds Allestedsnærværelse og Guds Personlighed i den Forstand, at han er et personligt Væsen og derfor kun indtager en saa stor Del af Rummet, som hans Personz Form og Størrelse kræver; selvfølgelig kan han som en Personlighed kun være tilstede eet Sted ad Gangen. Vi have intet skjønnere Budskab, ingen større Sandhed at give til Verden end netop Forklaringen af denne store Gaade, og jeg vil benytte Lejligheden til at læse Aabenbaringen, som indeholder Forklaringen. I Dmtalen af den Herlighed, som er den Førstefødtes Menigheds, „ja, Guds, den Allerhelligstes“, siger Aabenbaringen:

„Han, der opsoer til det Høje, ligesom han steg ned under alle Ting. Deri ombefattede han alle Ting, at han i alle Ting maatte kunne være Sandhedens Lys; hvilken Sandhed giver Lys. Dette er Kristi Lys. Som han ogsaa er i Solen, Solens Lys og den Kraft, hvorved den blev skabt.“ Jeg beder Dem lægge Mærke til følgende Udtryk: „Ligesom han

ogfaa" — Kristi Lys — „er i Maanen, og er Maanens Lys, og den Kraft, hvorved den blev skabt. Ligeledes Stjernernes Lys og den Kraft, hvorved de bleve skabte. Og ligeledes Jorden og dens Kraft; den Jord, hvorpaa J staa“, og er altsaa Skaberkræften. „Og det Lys, som nu skinner, der giver Eder Lys, er formedelst ham, som oplyser Eders Dine, hvilket er det samme Lys, der opliver Eders Forstand“, og er altsaa ogfaa en visdomsgivende Kraft. De have sikkert læst i Jobs Bog, at der er en Mand i Mennesket, og at den Almægtiges Inspiration gjør ham forstandig. Saaledes ogfaa her.

„Og det Lys, som nu skinner, der giver Eder Lys, er formedelst ham, som oplyser Eders Dine; hvilket er det samme Lys, der oplyser Eders Forstand; hvilket Lys udgaar fra Guds Nærværelse for at opfylde det umaadelige Verdensrum; det Lys, der er i alle Ting, der giver alle Ting Liv“, og som derfor er Univerjets livgivende Kraft, „der er den Lov, hvorved alle Ting styres, ja Guds Magt, som sidder paa sin Throne, ham, som er i Evighedens Stjød, i Midten af Alt“. (Bogtens Bog 88.)

Guds Mand udstraalet fra Gud; ligesom Solens Straaler udgaar fra Solen, og som Straalerne fra titusinde Gange titusinde Sole kastes ud i Rummet, hvor de skabe det kosmiske Lys, saaledes bliver Guds Mand, som udgaar fra Gud, en Alt gjennemtrængende Atmosfære af guddommeligt Lys og Liv — en Guddommens Allestedsnærværelse i hele Univerjet. Og fordi Gud vil have, at vi skulle forstaa denne Univerjets styrende, denne allestedsnærværende Guddomskraft, siger han til os, at denne altbereskende, guddommelige Mand er lig Kristus i Væsen og Egenstaber, er „Kristi Lys“, for at bruge Aabenbaringens Ord. Vi kunne da staa i Guds Nærværelse, ligesom vi staa i Sollyset, omhullede og gjennemtrængte af ham, i hvem vi „leve og røres og ere“, vidende ligeledes, at dette aandelige Lys er en Afspjeling af Kristi Væsen. Gjennem denne Lærdom modtage vi Kundskab om, at Gud er i sin Verden, og kunne deraf slutte, at Alt tilfidsst maa blive godt i en Verden, hvor Gud overalt er tilstede med sin Magt, sin Visdom og sin Kjærlighed.

Hvor meget er den værd for Eder, denne Tanke, denne Overbevisning om, at J leve og aande i Guds umiddelbare Nærværelse? Hvilken Tillidsfuldhed og hvilket Mod inspirerer den os ikke med; og hvilke Forhaabninger bringer den ikke tillive i os! Hvor meget lysere bliver Livet ikke for os ved, at vi kjende Gud og hans Væsen, og at vi leve og bevæge os i den aandelige Atmosfære, som kaldes „Kristi Lys“, fordi den tilkjendegiver for os Kristi Væsen og Egenstaber og faa os til at føle hans Nærværelse.

Hvad er Mennesket?

Lad os dernæst betragte de Lærdomme, som Kirken forklynder vedrørende Mennesket. Hvilken vidunderlig Stabning er ikke Mennesket! Den store engelske Digter udtrykker dette paa følgende Maade:

„Hvilket et Kunstværk Menneſtet er! Hvor ædel i Tanken! Hvor ubegrændſet i ſine Evner! Hvor udtryksfuld og beundringsværdig i Form og Bevægelſer! Hvor lig en Engel i ſine Handlinger! Hvor lig en Gud i Aandſevner! Den ſmukkeſte Skabning i Verden! Dyrerigetſ Herre!“

„Hvorfor kommer Du ham i Hu?“ ſpurgte Pſalmiſten, „Du har ladet ham blive lidt ringere end Englene“, og Paulus ſagde: „Du gjorde ham en kort Tid ringere end Engle; med Herlighed og Vre kronede Du ham.“ Hvorfor har Gud denne Omſorg for Menneſtet? Det er paa Grund af det Slægtskabsforhold, hvori Menneſtet ſtaar til Gud. „Fremdeles“, ſiger Apoſtelen Paulus, „vore kjødelige Fædre havde vi til Optugtere, og vi ſølte Vreſrygt; ſkulde vi da ikke meget mere underordne os Aandernes Fader og leve?“ En anden af Herrens Apoſtle ſiger: „O Elſtede! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi ſkulde vorde.“ Det vil ſige, det var endnu ikke faldet i denne Mands eller i noget andet Menneſtes Lod tilfulde at fatte og forſtaa den Herlighed og den høje Stilling, ſom Menneſtet paa Grund af ſit Slægtskabsforhold til Gud vilde komme til at indtage. „Det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi ſkulde vorde“, men nu vide vi, at vi ere Guds Børn, og naar han, Kristus, kommer, „da ſkulde vi vorde ham lige; thi vi ſkulde ſe ham, ſom han er“. (1. Joh. 3 : 1—3.) „Rør ikke ved mig“, ſagde Jeſus til Marie, ſom i ſin Glæde vilde have omfavnet ham, da hun mødte ham paa Opſtandelsens Morgen, „rør ikke ved mig; thi jeg er endnu ikke opſaren til min Fader; men gaa til mine Brødre og ſig dem: Jeg farer op til min Fader og Eders Fader og til min Gud og Eders Gud.“ Med diſſe Ord tilkjendegav han, at Gud er vor Fader, og at alle Menneſter ere Brødre og Søſtre, ikke alene med hinanden indbyrdes, men ogſaa med vor Herre, Jeſus Kristus. „Thi baade den (Kristus), ſom helliger, og de, ſom helliges, ere alle af een, hvorfor han ikke ſtammer ſig ved at kalde dem Brødre“, ſiger Skriften. Vi ſaa gjennem denne Kirkens Lære Noget at vide om det Slægtskabsforhold, der beſtaar mellem Menneſter og Gud. Menneſtets Aand er i Slægt med Guddommen; den er ikke den uſle, krybende Orm, ſom de gamle Theologer ſammenlignede Menneſtet med, men ſtaar i et ſønligt Forhold til Guddommen — den er et Guds Barn. At kjende dette Slægtskabsforhold, at være ſikker paa det og gjennem en uomſtødelig Autoritet at have det fremsat og overgivet til Kirken, for at det kan blive forkyndt i den ganſte Verden ſom en Lærefætning, der aabenbarer for Menneſtet de ſtore Muligheder, han ſom et Guds Barn har foran ſig — ſig mig, hvor meget er denne Sandhed værd for Eder — denne Kundſkab om Eders Slægtskabsforhold til Gud?

(Fortſættels.)

Foraarskonferencen i Trondhjem.

Foraarskonferencen i Trondhjem blev afholdt i Forsamlingshuset, Gamle Kongevej 6. Den begyndte Lørdag Aften den 11. April, fortsattes om Søndagen med Søndagsstole Kl. 11 og Møder Kl. 5 og 8,15 og afsluttedes med en selftabelig Sammenkomst Mandag Aften. Alle Møderne vare godt besøgte af opmærksomme og interesserede Tilhørere.

Lørdag Aften Kl. 8,30. Mødet aabnedes med Salmen: „Vi glædes og frydes“. Bøn af Præs. M. Christophersen, hvorefter Salmen: „Nu Israels Gjenløser“ blev affungen. Konferencepræsident Abel M. Poulsen bød Forsamlingen Velkommen, hvorefter følgende Uldster omtalte deres Virksomhed i de sidste syv Maanedes og bar deres Vidnesbyrd: Carl R. Sørensen, Alfred Denstad og Eric A. Cramer. Missionspræsident M. Christophersen benyttede den øvrige Del af Tiden. Det havde glædet ham at høre de gode Rapporter, og han opmuntrede Alle til at fortsætte i Arbejdet. Mødet sluttedes med Salmen: „Led os frem“. Takfigelse af Præs. Abel Poulsen.

Søndag Form. Kl. 11 afholdtes Søndagsstolekonferencen.

Søndag Efterm. Kl. 5. Mødet aabnedes med Salmen: „Atter kraftigt faltes Jorden“. Bøn af Uldste Alfred Denstad. Derefter Salmen: „Hør i din Enbaarnes Navn“.

Følgende Uldster aflagde Rapporter og bar deres Vidnesbyrd: B. A. Fjeld, Lawrence Hansen og A. M. Andreasen.

Præs. Abel M. Poulsen aflagde derefter Rapporter over det udførte Arbejde i Trondhjems Gren og Konference. Han meddelte, at Uldsterne i Narvik Gren ikke kunde være tilstede her, men Tilstanden i den Gren var god. Som et Hele vare Udsigterne for Fremtiden særdeles lovende i Konferencen. Siden sidste Konference have 8 Uldster uddelt 9079 Skrifter, omsat 328 Bøger, besøgt 4731 Fremmedes Huse, haft 1076 evangeliske Samtaler, afholdt 447 Møder og døbt 1.

Til Afværling blev Salmen: „Er Gud for os“ affungen, hvorefter Præs. Christophersen foreslog Kirkens Generalautoriteter samt Missionsens og Konferencens Embedsmænd til Opholdelse som følger: Hyrum M. Smith som Præsident over den europæiske Mission, Martin Christophersen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Oversætter og Redaktionssekretær ved „Scandinaviens Stjerne“ og Joseph N. Busath som Missionssekretær. Abel M. Poulsen som Præsident over Trondhjems Konference med A. M. Andreasen som Sekretær.

Trondhjems Gren: Abel M. Poulsen som Forstander med Lawrence Hansen, B. A. Fjeld og A. M. Andreasen som Medarbejdere.

Kristianslund Gren: Eric A. Cramer som Forstander med Carl R. Sørensen som Medarbejder.

Karvik Gren: Thomas W. Jensen som Forstander med Charles L. Olsen som Medarbejder.

Ældste Alfred Denstad, som har virket to Aar i Missionens Tjeneste, blev løst med Tilladelse til at rejse til sit Hjem. Præs. Christophersen talte derefter om Præstedømmets Orden og Maaden, hvorpaa Missionærerne blive kaldte i vore Dage, og viste, hvor nøje denne stemmer overens med den, vor Frelser benyttede. Mange af Kirkens Fjender i vore Dage mene ligesom Saulus, at de tjene Herren ved at forfølge de Hellige.

Mødet sluttedes med Salmen: „O Herre, lad mig komme frem“. Taksigelse af Ældste Eric A. Cramer.

Søndag Aften Kl. 8, 15 aabnedes Mødet med Salmen: „Jorden med sit Blomsterflor“. Bøn af Ældste Eric A. Cramer. Derefter Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder“.

Ældste Alfred Denstad udtalte, at han havde glædet sig i sit Arbejde de to Aar, han havde virket som Missionær i Skandinavien. Han omtalte sin Virksomhed i Bergens og Trondhjems Konferencer og udtalte Haabet om at møde Alle en Gang igjen. Til Afvejling blev Salmen: „O, Helligaand, mit Liv, min Lyst“ assungen, hvorefter Præs. M. Christophersen talte til Forsamlingen. Han lignede Evangeliet med et Rige, der havde en Konge og alle andre nødvendige Embedsmænd. Paa denne Maade var Kirken organiseret i Frelserens Dage, og de samme Embedsmænd burde ogsaa findes i Kirken i vore Dage, hvis det er Guds Kirke. Han ønskede, at Alle maatte blive bekendte med dette herlige Bærf, og at Alle, som havde annammet det, maatte forblive trofaste til Enden.

Mødet sluttedes med Salmen: „O kom Du Zions Konge, kom“. Taksigelse af Præs. Abel M. Poulsen.

En selskabelig Sammenkomst afholdtes Mandag Aften den 13. April Kl. 8 under den kvindelige Hjælpeforenings Ledelse og til Ære for Præs. Christophersen. Et godt Program blev udført, hvorefter Søstrene jerværede Forfriskninger.

A. M. Andreasen,
Sekretær.

Forfølgelse vil vedblive.

Der er Mogle, som tænke, at vore Fjender ville blive tilfredsstillede, dersom de fik mig ryddet af Vejen; men jeg siger Eder, at saasnart de have udgydt mit Blod, ville de tørste efter ethvert Menneskes Blod, i hvis Hjerte der er en eneste Gnist af det sande Evangeliums Aand. Disse Mænds Modstand og Forfølgelser ere ledede af Mørkets Fyrste og Retfærdighedens Fjende. Det er ikke alene deres Henfigt at ødelægge mig, men enhver Mand og Kvinde, der vover at tro paa de Lærdomme, som Gud har inspireret mig til at forkynde for denne Slægt.

Joseph Smith.

Fredeau den 15. Maj 1914.

Præsident Christophersens Afskedshilsen.

Tiden er nu kommen, da jeg fra Kirkens øverste Præsidentskab har modtaget min Afløsning og kan vende tilbage til mit Hjem og mine Kjære i Bjergenes Dale, hvorfor jeg benytter denne Lejlighed til at sende mine elskede Brødre og Søstre i disse Lande min hjerteligste Hilsen og inderlige Tak for den Tillid og Velvillie, de have udvist imod mig. Samtidig udtaler jeg min Glæde og Tilfredshed over at have haft det store Privilegium at virke iblandt dem; til dette mit Ophold i de nordiske Lande er der knyttet mange kjære Minder, som aldrig kunne ndslettes af min Erindring.

Mit Hjerter er opfyldt af Taknemlighed til mine Brødre, som have virket i Fællesskab med mig for Evangeliets Udbredelse. De have arbejdet som trofaste Stridsmænd for Sandhedens Sag, og Herren har antaget og anerkjendt deres Arbejde og velsignet os over al Forventning. Mange have annammet Evangeliet og glæde sig i dets evige Sandheder og over, at Herren har ført dem fra Mørket ud i det himmelske Lys; dette er i sig selv den herligste Belønning, vi kunde faa for vort Arbejde.

Jeg vil særlig her ndtrykke min Tak for og Paastjønneelse af den Bistand, som de Brødre, der have staaet mig nærmest paa Missionskontoret, have ydet mig. Br. John S. Hansen har gjort meget til, at vi have opnaaet saa heldige Resultater; thi han har flittigt og utrætteligt tolket Sandhedens Sag gjennem det skrevne Ord saavel som i vore Forsamlinger og ved private Samtaler. Jeg takker ligeledes Robert H. Sørensen, Jesse H. Nielsen og Jos. N. Busath for det gode og trofaste Arbejde, de have udført som Missionssekretærer, og for den Bistand, de have ydet os paa andre Omraader ved Evangeliets Forkyndelse, medens jeg har været her.

Det er mig en inderlig Glæde at udtale min dybtjulte Tak til de Hellige for den Trofasthed og Flid, hvormed de have opfyldt deres Pligter som Medlemmer af Guds Kirke her i Skandinavien, hvilket endog har bevirket, at Kirkens præsiderende Biskop har lykønsket den skandinaviske Mission for dens Medlemmers Trofasthed. De Hellige have tillige paa mange Maader hjulpet os i Udbredelsen af Sandhedens Evangelium; Missionsarbejdets Arbejde er derved blevet mere frugtbringende, og det er gjort lettere for dem at komme i Forbindelse med Fremmede.

Det er ogsaa med største Glæde og Tilfredshed, at jeg overlader

Missionens Anliggender til Br. H. J. Christianjen, en Mand, som i mange Aar har kjæmpet for Sandhedens Sag. Han har stor Erfaring i Missionslivet og er kjendt med Stillingens Ansvar og Pligter og med Bestaffenheden af det Arbejde, som er knyttet til den.

Endnu en Gang takker jeg Missionærerne og de Hellige for deres Bistand og deres Venlighed og Godhed mod mig og min Familie, medens vi have opholdt os her. Min Formaning til Eder er: Vær trofaste i Evangeliet og strid Troens gode Strid, saa at vi alle kunne naa det Maal, vi tragte efter, nemlig en fuld Frelse i Guds Rige.

Til Slutning byder jeg Brødrene og alle de Hellige i Skandinavien et hjerteligt Farvel med Ønsket om et glædeligt Gjensyn i Zions Dale.

Eders Broder i Evangeliet

Martin Christophersen.

Hilsen til Missionærerne og de Hellige i den Skandinaviske Mission.

Da det atter er faldet i min Lod at betræde Missionsmarken i Danmark og Norge for at virke for Evangeliets Udbredelse blandt mine Medmenesker, tillader jeg mig at rette nogle Ord til mine Medarbejdere og Søstende i denne Mission, hvis Ledelse jeg, ifølge Bestikkelse af Kirkens øverste Præsidentfab, er kaldet til at overtage efter min værdige Forgænger Præsident M. Christophersen, som med saa stor Dygtighed har præsideret over Missionen i Løbet af de to sidste Aar, og som er bleven hæderligt afløst for i Forening med sin Hustru og sine Børn at begive sig til sit Hjem mellem Bjergene.

Igjennem den Erfaring, som tidligere Missioner i disse Lande have beriget mig med, forstaaer jeg tildels Vigtigheden af det store Ansvar, der vil hvile paa mig ved Baretagelsen af dette høje Kald i min Faders Tjeneste. Jeg kan derfor ikke undlade at henvende mig til Eder, mine Medarbejdere, med en Anmodning om at yde mig Eders forenede Hjælp og Bistand i at rulle Herrens Værk fremad i disse nordlige Lande, hvor der i Løbet af de 64 Aar, i hvilke Evangeliets glade Budskab har lydt her, er tillagt saa mange Tusinde oprigtige Sjæle, hvoraf mange nu fryde sig i Ephraims skønne Dale.

Jeg veed, at Antallet af Arbejdere i denne Del af Herrens Binsgaard er blevet betydeligt formindsket i Løbet af de sidste Par Aar, og denne Kjendsgjerning har frembragt en vis vemodig Stemning hos flere af mine Medarbejdere, som allerede nu virke i Missionens Tjeneste, idet de, som rimeligt er, frygte for, at dette skal virke hæmmende paa Værkets Fremgang. Men med mine Tanker henvendt paa denne Kjends-

gjerning gjenkalder jeg i Erindringen, hvorledes Herren paa den Tid, da Forkyndelsen af Evangeliet først begyndte i disse Lande, udførte et stort og mægtigt Arbejde ved Hjælp af nogle ganske faa Mænd, som i Bydighed til deres himmelske Kald betraadte disse Egne.

Da jeg imidlertid er forvisset om, at en stor Høst endnu venter Høstfolkene, som ere sendte hertil, vil jeg i al Kjærlighed opmuntre Eder, mine Medarbejdere, til at opløste Eders Hoveder og være ved godt Mod; thi Gud, som har paabegyndt dette Værk, og som staar ved Roret, har ogsaa bestemt, at det skal vinde Sejren trods alle de Modgangens Storme, som nu og da bryde løs over det.

Mange af Eder ere unge og uerfarne i Missionens Tjeneste, og jeg selv føler til Trods for min lange Erfaring som Missionær, at jeg er meget ufuldkommen. Da vi imidlertid ere udsendte som Evangeliets Budbærere, er det godt, hvis vi kunne sige med Nephi: „Jeg vil gaa og gjøre det, som Herren har befaleet mig; thi jeg veed, at Herren ikke giver nogen Befaling til Menneffenes Børn, uden at han bereder en Udvej for dem, saa at de kunne udføre de Ting, han befaler dem.“

Som Eders Medarbejder i Forkyndelsen af Fredens Evangelium beder jeg Eder derfor om at benytte den kostbare Tid, i hvilken I have det Privilegium at virke for Sandhedens Sag i disse Lande. Gaa frem med Tro og Iver og forkynd Omvendelsens Evangelium, der er gjen-givet for at berede Vejen for vor Frelfers andet og herlige Komme. Lad Eders Balgsprog være: Fremad til Sejr! Lad Kjærlighedens og Enighedens Aand karakterisere alle Eders Handlinger, at vi med forøget Kraft kunne blive i Stand til at fortsætte og udføre den vigtige Mission, hvortil vi ere kaldede og bestiftede.

Til de Hellige i disse Lande har jeg dette at sige: Opløst Eders Hjerter i Tak og Pris til Gud, som har tændt Lyset hos Eder og skjænket Eder Tro paa dette de sidste Dages store Værk og derved forarsaget, at I i Dag ere Medlemmer af Kristi sande Kirke. Efterlev i al Ydmyghed ethvert Princip, som hører til Evangeliet, og hvortil der er knyttet saa mange herlige Forjættelser. Prøv Herren og se, om han ikke opfylder de Løfter, han har givet sine troende og lydige Børn.

Hvis I gjøre dette og henvende Eder til Ham med Bøn om Hjælp til at kæmpe Livets Kamp, da vil han i sin egen Tid svare Eder: „Min Son, eller min Datter, her er jeg!“ Jeg beder Eder erindre vore Brødre Missionærerne, som have forladt et godt og kjærligt Hjem for at forkynde Livets Ord til dem, der sidde i Mørke, og som nu vanke om fra Hus til Hus med Bud fra Ham, som har talt fra det Høje. Husk paa det Løfte, som Han, der selv en Gang vandrede hjemløs om ved Jordans Bred, gav dem, der blot rakte en af hans ringeste

Tjenere et Bæger koldt Vand at drikke, nemlig, at de ingenlunde skulde miste deres Løn.

Jeg overbringer Eder hermed en hjertelig Hilsen fra Kirkens øverste Præsidentskab i Zion, hvoraf vor højtagede Landsmand Præs. Anthon H. Lund er et Medlem, samt fra de Hellige i Ephraims Dale, som jeg i min Egenstab af Missionærer i de sidste otte Aar ofte har haft det Privilegium at komme i Berøring med.

Til Slutning beder jeg i al Ydmyghed om Eders forenede Tro og Forbønner, uden hvilke jeg vil føle mig ude af Stand til at varetage de mange Pligter, som herefter ville hvile paa mig i denne Mission. Det er mig en Glæde at kunne sige, at Missionens aandelige og timelige Affærer, der nu ere overladte til mig af Præsident Christophersen, i alle Enkeltheder ere i den bedste Orden. Jeg føler mig meget taknemlig til min værdige Forgjænger og mangeaarige Ven for det prisværdige Arbejde, han har udført i denne Mission. Maa Gud rigeligt belønne ham for hans Flid og føre ham og hans Familie lykkeligt over til Hjemmets stille Fred.

Maa Gud velsigne sin Gjærning overalt paa Jorden, og maa Evangeliets Høst blive herlig og stor i disse Lande, hvor endnu mange af Israels Hus have deres Hjem. Dette er det oprigtige Ønske og den oprigtige Bøn af Eders ydmyge Broder og Medarbejder i Kristo,

H. J. Christianjen.

Missionsungheder.

Præsident Martin Christophersen med Familie, bestaaende af Hustru, Søn og Datter, forlode Kjøbenhavn den 9. Maj og Liverpool den 13. Maj med Dampskibet „Virginian“. Vi ønske dem en god og behagelig Overrejse. Ældste Charles F. Petersen, som har virket i Kristiania Konference, er løst og forlod Liverpool med samme Skib.

Ankomst. Præsident M. Christophersens Afløser, Ældste H. J. Christianjen, ankom til Kjøbenhavn den 29. April. I Selskab med ham vare følgende Missionærer til den skandinaviske Mission: Denmark Jensen med Hustru Lydia fra Brigham City, Utah; Fred. S. Hess og Christian Petersen fra Salt Lake City, Utah; Wilford R. Jensen, Manassa, Colorado; Charles W. Jensen, Moroni, Utah; Poul C. Peterson, Glenwood, Utah, og Ernest Ernström, Loa, Utah.

Beskikkelse. Nævnte Missionærer ere beskikkede til at virke i følgende Konferencer: Kjøbenhavn: Denmark Jensen og Lydia Jensen; Aarhus: Ernest Ernström; Aalborg: Christian Petersen og Poul C. Peterson; Kristiania: Wilford R. Jensen; Bergen: Fred. S. Hess; Trondhjem: Charles W. Jensen.

Vokalældste Hans N. Hanjen fra Aarhus Konference er kaldet til at virke som Missionær i den skandinaviske Mission og bestiftet til Kjøbenhavns Konference.

Præsident Hyrum M. Smith besøger Skandinavien. Præsidenten over den europæiske Mission, Ældste Hyrum M. Smith af de Tolvs Quorum, vil aflægge et Besøg i Skandinavien i Juni og Juli Maaned og overvære Møder i alle Konferencerne paa følgende Dage: Aarhus Søndag den 14., Aalborg Mandag den 15., Kristiania Onsdag den 17., Bergen Fredag den 19., Kristiania paany Søndag den 21. og Trondhjem Tirsdag den 23. Juni. Fra Trondhjem rejser Præs. Smith til Sverige og besøger Konferencerne der og ankommer til Kjøbenhavn Lørdag den 3. Juli; her overværer han Møderne om Søndagen den 4. og forlader Skandinavien Mandag den 5. Juli.

Foraarskonferencen i Kristiania.

Foraarskonferencen i Kristiania blev afholdt den 17. til 19. April og indleddedes Fredag Aften den 17. med en særdeles vellykket Aftenunderholdning under Ledelse af Sangforets dygtige Dirigent.

Lørdag Aften Kl. 8 $\frac{1}{2}$ blev det første Møde afholdt. Det aabnedes med Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder“. Bøn af Ældste Wilford Pedersen, hvorefter Salmen: „Guds Land som en Fjld“ blev affunget. Konferencepræsident N. Amundsen bød de Forsamlede Velkommen, hvorefter følgende Grensforstandere aflagde Rapporter: Wilford Pedersen: Drammen og Tønsberg; Bernhard Nash: Frederikstad og Frederikshald; Crastus Petersen: Larvik og Skien; Norman Salvesen: Arendal og N. Amundsen: Kristiania. Følgende Ældster bar deres deres Vidnesbyrd: Norman Andersen, Hans Wamsal, Alex Carlsen, Eugene Johansen, Daniel Jensen, Nephi Williams, C. F. Petersen og Peter Johansen.

Missionspræsident Martin Christophersen udtalte sin store Tilfredshed med de aflagte Rapporter. Han sagde, at Resultatet var godt, naar Hensyn tages til, at Antallet af Missionærer nu kun var en Trediedel af, hvad det var for 5 Aar siden. Han takkede Ældsterne for deres trofaste Arbejde og opmuntrede dem til at fortsætte.

Mødet sluttedes med Salmen: „Pris Gud“. Taksigelse af Br. Johan Larsen.

Søndag Form. Kl. 10. Søndagsstolekonferencen aabnedes med Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen“. Bøn af Br. Henrik Petersen og derefter Sangen: „O, Du Salighedens Klippe“.

Præs. Amundsen bød Alle Velkommen, hvorefter de forskjellige

Søndagsstoler i Konferencen afslagde Rapporter, af hvilke det fremgik, at Skolerne gjorde god Fremgang. Til Afvegling blev Sangen: „Hvilken smuk og yndig Morgen“ afsunget, hvorefter Kristiania Søndagsstole udførte et udmærket og interessant Program. Præs. Amundsen takkede Skolen for det smukke Program og roste Lærerne for den Flid, de havde lagt for Dagen.

Missionspræsident M. Christophersen udtalte sin Glæde over den øjensynlige Fremgang siden sidste Konference og opmuntrede Forældre, Lærere og Børn til at fortsætte det gode Arbejde. Han omtalte Nødvendigheden af at undervise de Smaa om Evangeliets Principper.

Skolen sluttedes med Sangen: „Velsign, o Gud, dit Folk!“ Tak-sigelse af Br. Johan Larsen.

Det næste Møde blev afholdt Kl. 2 Efterm. og aabnedes med Salmen: „Salem's Konges Præstedømme“. Bøn af Ældste Peter Johansen, hvorefter Salmen: „Fader vor paa Himlens Throne“ blev af-sunget.

Præs. A. Amundsen gav en samlet Rapport over det udførte Ar-bejde i Konferencen de sidste 6 Maanedes. 13 Missionærer have i den Tid uddelt 43,739 Skrifter, omfat 1584 Bøger, besøgt 17,928 Frem-medes Huse, haft 1983 evangeliske Samtaler, afholdt 474 Møder, døbt 18, ordineret 2, velsignet 10 Børn, udelukket 8, og 7 ere døde.

Præs. M. Christophersen sagde, at han var godt tilfreds med Stil-lingen i Konferencen og i Missionen som et Hele taget, og foreslog derefter Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse, saaledes som de bleve vedtagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, samt Mis-sionens Autoriteter som følger: Som Præsident over den europæiske Mission: Hyrum W. Smith; som Præsident over den skandinaviske Mission: Martin Christophersen med John S. Hansen som Oversætter og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne“ og Joseph N. Busath som Missionssekretær; A. Amundsen som Præsident over Kristiania Konference med Nephi L. Williams som Sekretær.

Præs. A. Amundsen oplæste derefter Ældsternes Bistiftelser som følger:

Drammens Gren: Howard Andersen som Forstander med Hans Wamsal som Medarbejder.

Frederikstad Gren: Bernhard Nash som Forstander med Alex Carlsen som Medarbejder.

Larvik Gren: Erastus H. Petersen som Forstander med Eugene Johansen som Medarbejder.

Arendal Gren: Norman Salvesen som Forstander med Daniel Jensen som Medarbejder.

Kristiania Gren: A. Amundsen som Forstander med Nephi L. Williams og Peter Johansen som Medarbejdere.

Ældsterne C. F. Petersen og Wilford Petersen bleve løste med Tilbedelse til at rejse til deres Hjem. Disse to Brødre talte derpaa til Forsamlingen og bar deres Vidnesbyrd om Sandheden.

Mødet sluttedes med Salmen: „Kom, Hellige“. Taksigelse af Ældste Crastus H. Petersen.

Ved Aftenmødet Kl. 7 var det store Lokale fyldt til sidste Plads.

Mødet aabnedes med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde“. Bøn af Ældste Bernhard Nash, hvorefter Salmen: „Fryd Dig, o Jord“ blev affunget. Præs. Amundsen udtalte sin Glæde over at se saa mange tilstede og bar sit Vidnesbyrd. Koret sang til Afvejling: „I himmelsk Fred“.

Præs. M. Christopheren talte derefter til Forsamlingen. Han omtalte Guds Hensigter med Menneskene og Nødvendigheden af at adlyde og efterleve Kristi Evangelium og forklarede, hvorledes Frelseren oprettede sin Kirke paa Jorden med forskjellige Embedsmænd og Ordiancer, som alle maa findes i Guds Kirke. Præs. Amundsen gjorde nogle Slutningsbemærkninger, hvorefter Koret sang: „I vor Freløvers Navn“. Taksigelse af Ældste Daniel Jensen. Sangkoret glædede Forsamlingen med endnu to Korsange: „Lovpriser vor Fader“ og „Dengang, da Herren Zions Tempel omstifted“.

Onsdag Aften den 22. April afholdtes et Møde, ved hvilket de forskjellige lokale Organisationer aflagde Rapporter. Den kvindelige Hjælpeforening og Ungdomsforeningerne i de forskjellige Grene bleve rapporterede af disses Ældster og Kristiania Gren af følgende Søstre: Mis-sionsforeningen af Fanny Gebhard, Unge Kvinders Forening af Manghild Madsen og den kvindelige Hjælpeforening af Marie Gartman.

Ældste Crastus Petersen og Præs. Amundsen talte derefter til Forsamlingen, hvorefter Mødet sluttedes med Salmen: „Se et Land! O, hvor skjønt jeg i Dag“. Taksigelse af Ældste Nephi S. Williams.

Torsdag Aften afholdtes en selfabelig Sammenkomst, ved hvilken der serveredes Chokolade og Gulefage, og et interimistisk Program udførtes.

Nephi S. Williams,
Sekretær.

„Ikke til at give op med“.

Børn udtrykke ofte aldeles ubevidst med nogle faa, simple Ord nogle af de største Sandheder, hvorpaa Bismændenes og Filosofernes Lærdomme hvile. Dette blev bl. a. bevist af en lille Dreng, som skulde lære at løbe paa Skøjter. Da han var en Begynder, faldt han tidt, og dette bragte en mere blødhjertet end fornuftig Kvinde til at raabe til ham: „Min lille Ven, Du slaar Dig jo fordærvet ved at falde saa

tidt. Du skulde hellere komme op paa Landjorden og se paa de andre!"

Med Djuene fulde af Taarer som Følge af det sidste Fald saa' han fra Damen, der talte, til de blanke Skøjter paa sine Fodder, og svarede: „Seg fik ikke nye Skøjter til at give op med; jeg fik dem til at lære med.“

Den lille Filosoj har her fremsat den store Hemmelighed ved Banse-lighederne. De lægges ikke paa vor Vej for at gjøre os mismodige og saa os til at standse, men for at vi kunne overvinde dem og modtage den Udvikling og Kraft, som erhverves gjennem Kamp og Sejr. Tugen stor Opfindelse eller Reformation, intet Fremskridt i nogen som helst Retning er blevet gjort hurtigt og let, men har kostet baade Tid, Energi og Taalmodighed. Det vilde være godt, hvis vi alle kunde huske, at „Livets svære Byrder ikke ere lagte paa os til at give op med“, men at Hensigten med dem er, at vi skulle lære at overvinde dem og derved forøge vor Styrke, Dygtighed og Mod.

Dødsfald.

Søster Ludovika Hageman døde i Kjøbenhavn den 13. April 1914 og blev begravet paa Bispebjerg Kirkegaard den 19. April. Hun blev født den 3. Maj 1860, annammede Evangeliet den 23. December 1890 og var et trofast Medlem af Kjøbenhavns Gren. Hun efterlader sig en sørgende Fader, 81 Aar gammel.

— Søster Jensine Bartholine Andreaen, f. Hansen, døde paa St. Johannes Skistelses Hospital den 22. April 1914 efter omtrent 9 Maaneders smertefuldt Sygeleje. Hun blev begravet fra det store Kapel paa Bispebjerg Kirkegaard den 26. April under stor Deltagelse af Slægtninge og Medlemmer af Menigheden. Ældste John S. Hansen talte ved Baaren og omtalte den Afdødes Trofasthed og store Taalmodighed under Modgang og Lidelser. Søster Andreaen blev født den 25. Septbr. 1872 og annammede Evangeliet den 16. Septbr. 1909. Hun virkede med Nid-tjærthed i Søndagskolen og Sangkoret i Kjøbenhavns Gren, indtil Eng-dom hundrede hende deri.

— Søster Dorteia Peterjen døde den 25. April 1914 i Kjøbenhavn og blev begravet fra Forsamlingshuset i Korsgade 11 den 30. April. Æld-sterne Jesse H. Nielsen, John S. Hansen og H. J. Christiansen talte ved Baaren. Søster Peterjen blev født den 18. Septbr. 1841 og an-nammede Evangeliet i 1880 i Aarhus. Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Haabet om en herlig Opstandelse.

— Søster Jennie Johansen døde i Salt Lake City, Utah, den 7. April 1914 efter et langt og smertefuldt Sygeleje. Hun blev be-

gravet under stor Deltagelse fra Venner og Baarørende. Eldsterne Carl B. Lind, Rudolph Stocketh, Chr. Johansen, Ole Gulbrandsen m. fl. talte trøstende ved Baaren. Hun blev født i Kristiania den 26. Septbr. 1876, annammede Evangeliet sammesteds 1902 og virkede med Iver i de unge Kvinders Forening.

Missionærenes Rapport for April 1914.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Strikter omfatte	Bøger omfatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn beføjede
William Jensen	Aalborg	10	4268	243	1434	156	97	5	1	
Wilford L. Breinholt	Aarhus	14	13054	190	6079	275	123	9	1	1
Sesse S. Nielsen	Kjøbenhavn	13	12585	476	6227	163	84	7		
Ole Anderjen	Bergen	12								
A. Amundsen	Kristiania	12	2704	432	826	244	103	2		
Abel M. Poulsen	Trondhjem	8	1891	82	987	146	61	1		
Totalsum for Missionen		69	34502	1423	15553	984	468	24	2	1

Ovenstaaende Rapport for April viser, at det største Arbejde gennemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Kjøbenhavns Konf. 968, 2. Aarhus Konf. 932.

2. Bøger omfattede.

1. Kjøbenhavns Konf. 37, 2. Kristiania Konf. 36.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Kjøbenhavns Konf. 479, 2. Aarhus Konf. 434.

4. Evangeliske Samtaler.

1. Kristiania Konf. 20¹/₃, 2. Aarhus Konf. 19²/₃.

Indhold:

Hvad er dette Evangelium, denne Kirke, værd for Dig?	145	Hellige i den skandinaviske Mission	153
Foraarskonferencen i Trondhjem	150	Missionssnyheder	155
Forfølgelse vil vedblive	151	Foraarskonferencen i Kristiania	156
Redaktionelt:		„Jffe til at give op med“	158
Præsident Christopher Jensens Afskedsbilsen	152	Dødsfald	159
Bilsen til Missionærene og de		Missionærenes Rapport	160

Udgivet og forlagt af H. J. Christensen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos A. G. Hording (N. Petersen.)